

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 125.

Anden Session.

49de Møde.

Tirsdagen den 17de December.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Det er ligeledes i den Forstcommissions Betænkning, der har været forelagt Udvalget, af Generaldecisor fremhævet, at en sliq Foranstaltning vilde han ansee for saa godt som aldeles nødvendig, idet Pengeregnskaberne hidtil i Almindelighed ikke havde været affattede med den Noiagtighed og Correctheit, som han, som Generaldecisor, maatte gjøre Fordring paa. Det er vistnok, at Skovriberne herved for Fremtiden vilde blive befriede for nogle af deres mange Forretninger, skjøndt jeg indrommer, at det ikke vil sige meget, da man dog er nødt til at lade dem beholde Bedregnskaberne, som efter min Formening ikke kunne overdrages til nogen Anden. Jeg seer nemlig ikke, hvilken anden Embedsmand der skulde kunne aflægge disse Regnskaber, end Skovrideren.

Forsaavidt det er omtalt, at Bedregnskabet snarere burde kaldes et Bogholderi, da kan jeg, der ikke er indviet i disse Mysterier, ikke afgive nogen bestemt Mening derom. Naar Skovrideren skal afgive Beretning om, hvormange Fayne Brænde, Bunker Dvas og Riis o. s. v., han har i Behold, saa stiller det sig for mig som et Regnskab, men jeg skal gjerne henstille dette til mere sagkyndige Medlemmer. Med Hensyn til, at den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Blekingberg) har hentydet paa, at Ordet „betroes“ burde ombyttes med Ordet „overdrages“, da forekommer det mig ogsaa, at der er saare Meget, der taler her for, og, efter at jeg er gjort opmærksom derpaa, har det ogsaa for mig noget Stødende, at der staaer „betroes“; Udvalget skal derfor tage dette Punkt under den næste Overveielse forinden 3die Behandling. Endnu maa jeg tillade mig

at bemærke, at, naar det er fremhævet idag, at egentlige Pengeregnskaber burde en Skovridere ikke have, da stiller dette sig ingenlunde saaledes for mig. Der ere adskillig Skovridere, navnlig i Jylland, som virkelig maae have disse Pengeregnskaber, hvor Forholdene ere saaledes, at det er nødvendigt, at de maae have dem, da Skovene ere saa blottede for Liebhavere, at man har været nødt til at tilstede Salg underhaanden. Disse Salg underhaanden have hidtil haft deres Begrundelse deri, at vedkommende Liebhavere, naar de reiste fra det østlige til det vestlige Jylland, have kjøbt underhaanden af disse Varer, og man har da betrygget sig mod Misbrug derved, at man har sat en bestemt Pengeværdi for vedkommende Ting, som Skovrideren har folgt. I saadanne Tilfælde vil det være umuligt at Skovcasserere kunne være ved Haanden, og Vedkommende, som kjøbe og fjøre det Kjøbte strax bort med sig, kunne ikke være tjente med at skulle reise, som ofte vilde være Tilfældet, een eller to Mil mere, for først at kjøbe og senere betale til Skovcassererne; de vilde da hellere opgive hele Kjøbet og søge til de prisvåte Skove, hvilket vilde blive til Skade for Statskovenene.

Dreier: Jeg kan ikke Andet end erkjende det fuldkomne Rigtige i det Princip, der ligger til Grund for Bestemmelsen om, at Indcasstationen skal gaae over til særegne Skovcasserere, men naar det er Meningen, at alle Udbetalinger directe eller umiddelbart skulle stee af Cassereren, troer jeg rigtigt nok, at det i mange Tilfælde vil have betydelige praktiske Vanskeligheder. Derimod troer jeg, at det altid maa være nødvendigt, at Skovrideren, som er den, derefter skal besørge Arbejdet i Skoven udført, maa være i Besiddelse af visse Summer til dermed at bestride disse Udgifter, da han vist ellers